ANUL XIII No. 1564 — 4 PAGINI 3 LEI — Marți 7 Ianuarie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari 2000

MARE COTIDIAN SPORTIV
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Fondatori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcție 3.26.60 / Administrație 3.26.60 / Redacție și Provincie 3.26.69

Seria noastră neagră

In «Universul» de eri, d. Constantin Bacalbașa publică articolul de mai jos, în care se ocupă de ultimile eșecuri ale sportului românesc.

Deși acest articol, conține, în ceiace privește latura sportivii câteva erori, îl reproducem în întregime pentru două motive:

1) Este semnat de cel mai vechi ziarist român, care — după câte știm — se ocupă pentru prima oară de sport;

2) El publică «Universul» în prima pagină, ceiace dovedește că mișcarea sportivă, ignorată atâta vreme de marile noastre cotidiane, a ajuns să pasioneze massele de așa manieră, încât se simte necesitatea unor intervenții înțelepte și cu greutate — ca cea a d lui Bacalbașa.

Anul 1935 a intrat în linie uitându-se încruntat la noi; suntem în seria neagră.

La Atena, echipa românească de football este crâncen bătută de echipa iugoslavă: 4—0.

Echipa bulgară, după ce fusese biruită în prima fază cu 3—0, în loc să fie descurajată, își încordează puterile în seria a doua și copleșește pe români. Cu mare greutate și cu peripeții pe care nu le mai spunem, românii înving cu 3—2.

Față de greci, egalitate.

In Cehoslovacia, echipa română de alunecuș pe ghiață, este bătută în chip de plâns. Ungurii nici nu se uită la noi.

In aviație, cunoscuta noastră neputință.

Dumitrescu și Frim pun la cale, nimic mai puțin, decât un sbor până la Sidney. Dar abia ajunși în Germania, avionul lor se prăbușește. Unul moare, celalt se salvează cu parașuta.

Aviatorul Ivanovici, un pilot de linie și de capacitate, pleacă însoțit de o domnișoară, pentru o cursă la Capetown. Dar, ajuns la Alep, în Asia, aparatul trebue să ajungă la pământ, unde se așează, suferind mari stricăciuni.

Să mai vorbim de toate înfrângerile noastre din anii dinainte! Nu ne iartă începutul acestui articol, fiindcă e vorba numai de seria neagră a anului 1935.

In cuvântarea sa dela 1 Ianuarie, Regele Carol a vorbit despre schimbarea vechilor metode din țara noastră; eu socotesc că, în ce privește sportul și aviația, mai cu seamă, este urgentă nevoe ca vechile metode, care sunt cele actuale, să fie schimbate.

Dela tribuna parlamentului, voi vorbi despre cele ce se petrec. Țara plătește, țara subscrie împrumuturi pentru înarmarea ei, țara va îndura și noile dări făgăduite de d. ministru al finanțelor, pentru înzestrarea armatei, dar țara vede cu groază, cum mergem din înfrângere în înfrângere.

Cea dintâi nemernicie a noastră este aceea că nu voim să muncim; echipele pleacă la luptă fără antrenament destul. A doua racilă este aceea, că echipele noastre nu sunt numai românești; echipele fiind alcătuite, în majoritate, de minoritari, aceștia, cu toată buna lor voință, nu pot avea sufletul destul de înflăcărat ca tricolorul românesc să biruie.

Fără antrenament, fără suflet românesc, echipele României pleacă, să culeagă laurii rușinii.

Despre aviație, am mai scris.

In aviație nimic nu s'a schimbat. A cui va fi vina?

Materialul, de atâtea ori este de calitate inferioară. Cumpărăm ceeace ni se oferă pentru câștigul comisionarilor simpatici sau protejați, aruncăm banii țării pentru cumpărare de avioane care să mulțumească ochii frumoși. Așa vorbește lumea.

Aviatorii noștri n'au antrenament. In țara petrolului este benzină pentru toate, numai pentru aviație nu este. Piloții din rezervă așteaptă la Pipera să le vie rândul să sboare, dar avioanele, atâtea cât pot fi, sunt ocupate mai mult cu serviciile domestice.

Unde mergem cu aceste metode?

Scriu îndurerat aceste rânduri, dar acesta este ceasul: trebue să le scriu.

Când Regele țării a crezut că trebue să rupă cu tradiția protocolară și să strige în fața nației române, că atâtea din vechile moravuri urâte trebuesc schimbate, datoria noastră, a tuturor, mai ales datoria celor cari mânuesc condeiul scrisului zilnic, și mai cu seamă ceicari au cinstea să fie reprezentanți ai țării în parlament, trebue și hotărît să spună toate adevărurile.

Nu mai merge așa cum merge.

Și ca să nu mai meargă așa cum a mers, până astăzi, trebuesc metode noui și, dacă va fi nevoe, oameni noui.

Nu sunt, firește, de părerea celor cari cer, din sete de parvenire, să fie înlocuiți toți oamenii cu perii albi prin oameni cu perii mașinați, dar țara cere ca România să se poată scutura de toate ticăloșiile care, mai întâi o dezonorează, ca apoi, să o ucidă.

CONSTANTIN BACALBAȘA

COTIDIANE

Balcaniada anului 1934 a fost pentru toți sportivii români o mare lovitură: am plecat mari favoriți în această competiție, și abia am reușit, cu chiu cu vai, să ne plasăm al treilea.

In Capitală s'au petrecut scene de un tragism neobișnuit. In familii în care ani de zile domnea cea mai deplină armonie, când speakerul a anunțat că am primit al patrulea goal, soțul și-a maltratat soția.

In localurile publice, tacâmurile au început să sboare dela al doilea goal. Iar din mașinile cu radio, pasagerii dezolați au sărit din plină viteză, pricinuindu-și contuziuni serioase. In general, a fost o zi neagră.

Dar nici însoțitorii echipei la Atena, nu au dus-o mai bine.

Ba putem spune că au îndurat mai multe decât noi. Pentrucă dacă noi cei rămași în Capitală am suferit atât de mult auzind numai ce s'a petrecut acolo ei au avut de îndurat supliciul de a fi martori oculari la agonia echipei noastre. Și timp de 90 de minute au asistat la un spectacol macabru, la sfârșitul căruia echipa noastră și-a dat și ea sfârșitul.

Cu jalea în suflet, echipa plus însoțitorii, după banchetul la care au mâncat cu noduri, au luat drumul patriei.

In mijlocul călătoriei, nu fără oarecare invidie, ai noștri au aflat ce primire s'a făcut echipei jugoslave, și toate manifestațiile de simpatie cari au avut loc în diferite gări, manifestații cari au culminat cu o adevărată primire triumfală la Belgrad.

Și s'au gândit cu groază ce-i așteaptă pe ei în țară și mai ales la București.

«O să ne huiduiască toată lumea» a pronosticat un jucător.

«Dacă-ar fi numai atât. Eu cred că o să ne arunce cu ouă clocite» și-a manifestat un altul presimțirea.

Iar toți la un loc, se vedeau înșafi pe peroanele gării de Nord.

Unul dintre conducători însă a reușit să risipească aceste sumbre bănuieli, printr'o frază napoleaniană:

«Fraților, n'aveți nici o grije. Guvernul ne-a scăpat!».

«? ? ! !».

«Da, guvernul, pentrucă n'a ridicat starea de asediu ,așa că prea mulți nu vor voie să ne aștepte'n gară».

Totuși, cu toată starea de asediu, câțiva fanatici dela periferie s'au reunit pe peronul gării de Nord, înarmați cu ciomage, ca să «primească» echipa națională. Bătaia n'a avut însă loc, și iată de ce.

Inainte de a veni în țară, românii și-au târguit diverse «suvenire» din Grecia. Dar ceeace au găsit ei mai convenabil, au fost măsline. Și toată lumea și-a cumpărat câte un butoiaș cu măsline.

Incât la coborâre, în Gara de Nord, când i-au văzut manifestanții cu ciomege nu i-a recunoscut:

«Aștia's negustori de măsline. Unde dracu să fie footballiștii ăia?».

„Winnipeg Monarchs" a învins Telefon Club cu 21-1 și a făcut o impresie covârșitoare

O lecție de hockey și un scor real. — Ce nu știu jucătorii români și cum ni i-a desvăluit jocul canadienilor. — Un eveniment epocal cu mari repercusiuni asupra hockeyului românesc.

A fost un frig atât de aspru și de pătrunzător eri, încât cifra de 1000, la cât s'a calculat asistența în fața căreia s'a desfășurat a doua exhibiție a canadienilor pe patinoarul «Oteteleșanu», nu poate fi pen-

SHEMAN

tru nimeni o surpriză. Nici pentru aceia cari au evaluat la justele lui proporții evenimentul, nici, desigur, pentru canadienii aceia minunați, obișnuiți cu aglomerări de masse de zece ori mai mari, la toate exhibițiunile lor.

A fost însă frig eri. Un frig care a paralizat însăși facultatea spectatorului de a admira.

Suntem convinși chiar, că publicul nu a admirat eri. Ci a privit pur și simplu, iar senzația pe care fatal a trebuit s'o provoace virtuozitatea fără seamăn a simpaticilor studenți canadieni, a înghețat pe loc...

Este sentimentul pe care l-am simțit noi. Ne învăluia o senzație. Și înainte de a-i fi definit culoarea, înainte ca ea să aibe efectele curente ale unei senzații, înghețа...

Abia târziu, la masa de scris, am resimțit-o în întregime.

Senzația pe care o încerci când trăești un moment de mare tensiune sufletească. Un copil în fața unui lucru pe care nu l-a văzut încă, rămâne mut, uimit, speriat aproape; un om matur, în fața unei minuni rămâne la fel, surprins, cu gura căscată.

Așa, s'a manifestat la noi senzația pe care ne-au provocat-o canadienii. Ne-au lăsaa cu gura căscată. Am închis-o noi — e drept — din cauza frigului. Dar dacă era cald, nu încape îndoială, rămâneam cu ea așa.

Iată așadar de ce numai 1000 de bucureșteni au fost prezenți eri la Oteteleșanu și dece chiar acei cari erau conștienți de însemnătatea acestui eveniment, nu au venit totuși să-l trăiască. Imprejurări potrivnice cari au împiedicat evenimentul să ia amploarea pe care o merita.

Au fost deci numai 1000 de spectatori. Dar ce spectatori!.. Pe sprânceană. Toată protipendada sportului bucureștean. Aristocrație în toată regula.

Și pentrucă — de data aceasta — jucau americani, au fost numeroși... englezi.

Nu ne-am închipuit vreodată că în Bucureștii noștri se găsesc atâția englezi. Căci, eri, fără exagerare, toată lumea vorbia englezește. Intre ei, cu juătorii, jucătorii între ei...

Pentrucă însă între cei cari dialogau o englezească foarte aproape de aceia din filmele «Metro Goldwin» am identificat câțiva cunoscuți, ne-am explicat ușor nedumerirea.

Bucureștenii sunt cei mai poliglоți locuitori din Europa. Fără discuție. Iar sportivii, mai mult decât ceilalți. Și cum sportivul e mai presus de toate cavaler și ospitalier, oferă oaspelui tot ce-i poate da impresia că se găsește «ca la el acasă». Până și conversația cea mai banală, despre... țuică fiartă, de pildă și efectele ei asupra frigului, o poartă în limba respectivă.

Când au venit echipele austriace, nu auziai decât nemțește. Eri, pentrucă jucau canadienii, s'a comentat englezește. Duduile, emoționate de proporțiile «monarchilor» din Ottawa, «gentlemenii», captivați de jocul acestora și — evident — jucătorii Teefon Clubului, cari au primit englezește — cu un zâmbet, ploaia de goaluri.

Notă discordantă a făcut doar unul, (l'ați ghicit). Nicu Theodoru-Chibrit, care a cochetat tot timpul cu bufetiera, în cel mai prozaic «argou» indigen:

— Și mai dă-mi o țuică... Dar să fie bine fiartă... Că ai noștri au făcut-o fiartă...

Evenimentul de eri după amiază, s'a consumat așadar, cu toată țuica fiartă, într'o atmosferă... glacială. A fost un veritabil regal de hockey pe ghiață...

Un eveniment de proporții nebănuite

Nu știm dacă toată lumea a pătruns cu anticipație importanța aducerii lui

LINDQUIST

Winnipeg Monarchs. Cei cari au fost prezenți, chiar dacă au venit cu un dram de îndoială, s'au convins.

Celorlalți, cari au lipsit, le vom atrage atențiunea asupra acestui eveniment, care — fără exagerare — constituie (și va mai constitui) un punct culminant în istoria sportului românesc.

Winnipeg Monarchs! Un nume care numai rostit, provoacă respect în occident. «Winnipeg Monarchs» și Canada înseamnă pentru hockey, ceiace reprezintă «Arsenal» și Anglia, pentru football; sau America și Max Baer, pentru box. Quintesența. Superlativul unei reuniuni de manifestare sportivă.

Dacă hockey-ul românesc ar fi fost mai bătrân, dacă ar fi atins popularitatea pe care a atins-o în alte părți, fără îndoială, eri cu tot frigul, arena Oteteleșeanu ar fi fost luată cu asalt. Mai mult, organizatorii turneului nu s'ar fi incumetat să programeze pe Winnipeg Monarchs fără conștiința că au un stadion care să poată corespunde necesităților spectacolului.

Așa numai și evenimentul tot nu putea să treacă neobservat.

In definitiv, bucureșteanul a avut atât de puține prilejuri de a vedea la el acasă, evenimente de amploarea acestuia, încât — chiar dacă de data aceasta nu interesa decât un sport cu prea puține prize în marea massă — încă însemnează o dată pentru sportul românesc.

Pentru aceasta numai, pentru îndrăzneala lor (și e — incontestabil — o îndrăzneală) organizatorii merită toate felicitările.

Au realizat un lucru mare. Cu atât mai mare cu cât el se va resfrânge foarte favorabil asupra unui sport care afirmă pe zi ce trece, afinități cu gustul publicului.

Căci e desigur o mare performanță, la noi, unde doar organizările footballiste se incumetă la regii de peste o sută de mii lei, să riști cheltueli de două sute de mii, și — aceasta-i performanța — să le acoperi...

Iată, dintru început, un prim rezultat fericit al experienței de eri: Dovada că hockeyul pe ghiață este un sport menit progresului, de vreme ce — sport de spectacol fiind — și-a asigurat simpatia publicului.

O lecție de hockey

Efortul Telefon Clubului are însă o repercusiune cu mult mai importantă, privind experiența sub raportul ei pur technic.

Intr'adevăr, canadienii nu au făcut la București matchuri. Nu au jucat, anume ca să realizeze o performanță. Pentrucă de acestea are destule. Și — mai ales — la București le aveau sigure.

Canadienii au făcut la București, lecții. Lecții de hockey. Studenții canadieni nu au jucat ca să facă scor. Au jucat ca să ARATE. Că demonstrând au ajuns, fatal, la scor, era dela sine înțeles. Fapt este însă că au jucat așa cum joacă ei deobiceiu.

LENNAY

Că au dat o lecție de cum se joacă în Canada hockey și lecția a fost pedeplin reușită.

UN SCOR REAL

Deaceia nu vom împărtăși părerea unora cari au susținut că oaspeții puteau câștiga la și mai mare diferență, dar n'au vrut. Au fost... politicoși.

Este cu totul inexact.

In primul rând pentrucă politeța sportivului de peste ocean, constă tocmai în sinceritatea cu care-și joacă șansele — în prețuirea adversarului. Pentru amatorul american înseamnă o insultă atunci când adversarul — dacă-i este superior — îl menajează. Și de aceia, el știe că nu trebuie să-și menajeze adversarul, căci l-ar insulta, după cum se simte el insultat în situație similară.

In al doilea rând, scorul de eri nu put a fi, neapărat, mai mare pentru motivul pe care l-am arătat mai sus. Canadienii au jucat în așa fel ca și cum ar fi făcut o lecție de hockey. Au constituit atacuri clasice au făcut o defensivă clasică și au marcat clasic. Toate ocaziile de marcare pe cari le-a creiat un atacant, au fost speculate de coechipierul indicat de această situație. Au marcat tot ce se putea marca.

Iată dece nu suntem de părerea acelora cari au susținut că scorul putea fi MULT mai mare. Că se putea marca mai mult un punct, două, poate. Dar că scorul putea fi mult mai mare, nici gând.

O CRITICA?

Suntem prea modești cunoscători ai hockeyului, pentruca să ne luăm sarcina de a face o critică jocului furnizat de canadieni.

Adică, înțelegem hockeyul în măsura în care ne-o permite activitatea de până acum a românilor.

Dat fiind însă că în perspectiva jocului oaspeților, activitatea desfășurată de hockeyiștii români ne-a apărut cu toate defectele și lacunele ei, sarcina noatră este mult ușurată.

Și, într'adevăr, chestiunea e foarte simplă, iar critica deasemeni. Am văzut la canadieni lucruri cu totul inedite. Și totuși, în aparență, atât de simple.

Prin pur contrast, ne-au apărut enorm mărite defectele reprezentanților noștri, defecte pe cari altădată, poate nu le sesizam.

Jocul hockey-iștilor canadieni a avut așadar și acest rol. De a ne descoperi în adevărata lor amploare, lipsurile hockeyiștilor noștri.

Ce nu știu jucătorii români?

Ei, da! Ce nu știu jucătorii români? Dacă ați fi întrebat «un specialist» înainte de exhibițiunile canadienilor, ar fi răspuns, îndubitabil, că foarte puține: nu sunt patinatori suficient de buni și n'au suficientă coeziune.

Pus în fața jocului canadian, jocul românese s'a arătat însă în toată goliciunea lui. S'a arătat — cum foarte bine observa cineva — pueril, naiv, lipsit de cea mai mică noțiune tehnică.

Ce nu știu jucătorii români? Exact ce știu canadienii.

Adică:

a) CUM SE FACE UN STOP

Am admirat anume, cum oprește un canadian puck-ul care alunecă cu putere: Aranjează crossa în așa fel încât între traectoria puck-ului și felul cum e așezată crossa, se formează un unghiu unde puckul odată ajuns se oprește și se învârteste în loc. Capătă adică un «efect» care-l face să se oprească în loc. Ca să facem o comparație: e ca și la biliard, când știi să imprimi bilei un astfel de efect încât ciocnind

TRUCKER

altă bilă, prima să se oprească, brusc, în loc.

Canadienii stopează astfel. Sau, dacă e cazul, schimbă unghiul în așa fel încât «efectul» face ca puckul să se oprească la un metru înapoi sau un metru înainte, după cum îi convine jucătorului. Jucătorul nostru, în schimb, oprește puckul simplu: opune în traectoria lui, oricare i-ar fi direcția, crossa în plin. Și, e vident, puckul sare mult înapoi sau

(Citiți continuare în pagina 2-a)

O logodnă cu condiții...

Ziarele străine anunță un eveniment care trebue neapărat subliniat: d. Jack Petersen, campionul de box la toate categoriile al Marei Britanii, s'a logodit. Iar viitoarea doamnă Petersen va fi actuala Miss Williams, din Cardiff.

Ei și?...

S'a logodit un boxeur. Ei și? Iar o «Miss» oarecare a acceptat să se mărite cu un boxeur al cărui punch a făcut varză mulți bărbați. Asta este într'adevăr, ceva.

Dar un eveniment?

Un bărbat oarecare, întâmplător boxeur, s'a logodit după toate formele tradiționale. Să te logodești, este într'adevăr o performanță. Dar o performanță pe care o realizează curent și alți bărbați. Chiar aceia cari nu sunt campioni.

Spakow nu s'a însurat? Și totuși nimeni nu s'a gândit să facă din performanța aceasta un titlu pe care să i-l consemneze în palmares și să-l impună I. B. U.-ului ca argument hotărâtor pentru înscrierea lui Spakow într'o competiție europeană.

Dece dar, a fost ridicată logodna d-lui Petersen la rangul de eveniment? Prezenta d. Petersen anumite insuficiențe cari îl indicau pentru burlăcie permanentă, peste cari a trecut totuși sau le-a ignorat, hotărându-se să-și lege viața de o Miss?...

Nu știm. Nu credem. Și în orice caz, n'am auzit.

Dece dar, eveniment, o simplă logodnă?... Dece atâta publicitate pentru o logodnă care nu este măcar a Ducelui de Kent? Care nu leagă doi descendenți din surse regești, prin fața căreia n'au defilat londonezii în frac, care nu s'a soldat cu vreo exhibiție de box și n'a secfestrat decât atenția câtorva rude apropiate și antialcoolice?...

Dacă o simplă logodnă ar însemna un «eveniment» în cariera boxeurilor, foarte mulți dintre boxeurii noștri s'ar însura subit. Aproape toți.

Logodna d-lui Jack Petersen însă constituie un eveniment nu prin ea însăși, ci prin originala condițiune de care a legat nunta.

Căci, d. Petersen a propus și Miss Williams, logodnica sa, a acceptat ca nunta să nu se celebreze decât după ce d. Petersen... va fi disputat un campionat mondial.

Până atunci, nimic.

Nu știm întrucât poate să influențeze Miss Williams programarea d-lui Petersen într'un campionat mondial de box.

Dar dacă este vorba de valoarea d-lui Petersen, credem că va trebui să treacă foarte multă vreme până ca fericitul logodnic să fie opus lui Max Baer.

Cum deci realizarea condiției pentru nunta d-lui Petersen cu Miss Williams este foarte îndepărtată, sperăm — pentru cei doi logodnici — că izolanta condițiune a campionatului mondial, va fi suprimată.

Aceiaș speranță și-au manifestat-o de altfel și ziarele străine de sport, cari s'au interesat și de vârsta celor doi logodnici: d. Petersen are 28 de ani iar Miss Williams 21.

Mai pot deci, să aștepte. Sunt destul de tineri. Sau, tocmai de aceia, nu mai pot să aștepte!..

George Fulga